

## HỒI 29

## Tuyệt Địa Đào Sinh

Hai gã đi ra khỏi tử lâu, thu phong thổi tới, tử ú lại tăng thêm hai ba phần, Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi về phía Ý Hồng Viện, được chừng mười bước thì thấp giọng nói: "Hình như có gì đó không thoả đáng, người có để ý hai gã đó đối đáp không? Dường như là sợ chúng ta không biết Ý Hồng Viện ở đâu vậy. Theo ta thấy, hai tên này nhất định là người của Trầm Lạc Nhận, thấy kẻ trước không thành, lại bày ra kẻ khác".

Từ Tử Lăng đang hồ hững nhìn đường phố đông vui tấp nập, nghe vậy thì giật mình nói: "Người nói chẳng sai! Nếu tên Lý Chí kia là người của Trầm Lạc Nhận thì hai tên kia cũng rất có thể là người của nàng ta!Ồ! Bây giờ chúng ta phải đi đâu nhỉ? Ta thấy tốt nhất là nên đi tìm chỗ ẩn núp thì hơn".

Khấu Trọng ngửa ngáy nói: "Không đi Ý Hồng thì đi Ý Lục cũng được mà!".

Hai gã chặn một người qua đường lại, Khấu Trọng cung kính hỏi: "Dám hỏi vị đại thúc này, gần đây ngoại trừ Ý Hồng Viện ra còn có thanh lâu nào là quy mô nhất, các cô nương đẹp nhất không?".

Người bị hai gã cản lại là một trung niên thư sinh, nghe vậy liền lộ vẻ khinh bỉ, nhổ một bãi nước miếng rồi bỏ đi thẳng.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Người định hỏi đường đi thi khoa cử à? Muốn tìm thanh lâu phải hỏi những người trông giống như nhị thế tổ, tử sắc quá độ mới được, nhìn ta đây này!".

Nói đoạn đưa mắt nhìn quanh, vừa hay thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng lại, một vị công tử cao quý bước ra, phía sau còn có hai tên tùy tùng. Vị công tử kia tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, tướng mạo tuấn tú, nhưng sắc mặt nhợt nhạt, mong manh yếu ớt như ngọn đèn dầu leo lét, rất phù hợp với điều kiện của Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng đẩy mạnh Từ Tử Lăng một cái, khiến gã lão đảo bước lên hai bước đến trước mặt vị quý công tử kia.

Hai gã tuýt tụt lập tức đặt tay lên chuôi kiếm, lộ ra thần sắc giới bị.

Từ Tử Lăng cúi người cung kính nói: "Vị công tử này, tại hạ có một chuyện muốn hỏi, xin công tử chớ trách tại hạ đường đột!".

Vị công tử kia nhìn gã với vẻ hứng thú, mỉm cười nói: "Nhân huynh xin cứ nói!".

Từ Tử Lăng ngại ngùng hạ thấp giọng như sợ người khác nghe thấy: "Hai huynh đệ tại hạ muốn biết ở đây ngoại trừ Ý Hồng Viện ra còn có thanh lâu nào nổi tiếng nhất nữa?".

Vị công tử kia lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng lập tức nở ra nụ cười của kẻ "chí đồng đạo hợp", nói: "Nhân huynh hỏi đúng người rồi đó. Cha ta chính là người mở kỹ viện đây, chính là Thuý Bích Lâu ở phố Hồng Viên bên cạnh đây này, luận quy mô và cô nương, Ý Hồng Viện có quất ngựa cũng khó mà theo kịp. Có điều bây giờ vẫn còn quá sớm, hai vị cứ đi dạo quanh một vòng, đến giờ dậu hãy tới. Chỉ cần nói là bằng hữu của Hương Ngọc Sơn này, đảm bảo không kẻ nào dám hùa hạ không chu đáo. Xin mời nhân huynh! Tại hạ còn có việc phải làm!".

Sau khi Hương Ngọc Sơn đi khỏi, hai gã lòng vui như mở hội, đi rong đuổi khắp phố, chỉ thiếu chút nữa là cất tiếng hát vang.

Dọc theo hai bên đường có đủ các loại hàng quán, nào là quán thịt, quán bánh, quán đồ thổ sản, tiệm vải, tiệm phấn son...

Bởi mấy chén rượu trong bụng nên cả hai cảm thấy cả trời đất như hư hư ảo ảo, dưới ánh mắt trời mùa thu, con đường đá trắng dưới chân hai gã hắt lên những tia sáng kỳ dị.

Đường phố, nhà cửa, người đi đường, xe ngựa... tất cả như hợp thành một chỉnh thể không thể tách rời, không còn ranh giới phân định rõ rệt.

Khấu Trọng bật cười khanh khách một cách vô ý thức, cả nửa người dựa vào Từ Tử Lăng, kéo tay gã thoả mãn nói: "Bây giờ ta chẳng muốn làm nghĩa quân hay quan quân gì nữa, sau khi giết Vũ Văn Hóa Cập, ta sẽ chuyên tâm kiếm tiền, làm buôn bán, khi nào rảnh rồi sẽ đến thanh lâu tuý sinh mộng tử, sống một cuộc đời khoái lạc thanh bình".

Từ Tử Lăng uống ít hơn gã, đầu óc cũng tỉnh táo hơn mấy phần, ngạc nhiên nói: "Không phải ngươi muốn kiến công lập nghiệp hay sao? Tại sao đột nhiên lại muốn làm một tên gian thương vậy?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Cho dù là gian thương, Trọng thiếu gia này cũng phải làm loại gian thương tốt nhất. Lẽ nào thấy người khác chịu khổ chịu nạn, hạng hiệp nghĩa như chúng ta lại làm chuyện dậu đồ bìm leo nữa? Có điều, nói thực lòng, mỹ nhân sư phụ nói rất

đúng, hiện giờ chúng ta hà đức hà năng, dựa vào cái gì để quản chuyện người khác chứ? Hắc! Đợi võ công chúng ta đại thành, luyện đến tầng một trăm lẻ tám của Cửu Huyền Đại Pháp gì đó, lúc ấy thì nhìn kẻ nào không thuận nhãn, ta giết luôn kẻ ấy. Cái này gọi là trừ hại cho dân đấy!”.

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Trên đời làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ, nhưng bất kể thế nào, cũng phải giết tên gian tặc Vũ Văn Hóa Cốt kia trước đã”.

Đột nhiên có người đột ngột xuất hiện trước mắt, mùi phấn son nồng nặc xộc vào mũi hai gã.

Hai gã định thần nhìn lại, thì ra là một bà tuổi sồn sồn đang đứng chặn trước mặt, cười tít mắt nói: "Hai vị công tử có phải đi lộn đường rồi không? Bên này mới là cửa lớn của Ý Hồng Viện cơ mà? Chúng tôi vừa mới bắt đầu kinh doanh, hai vị công tử là những vị khách đầu tiên, các cô nương của chúng tôi nhất định sẽ hết lòng hầu hạ!”.

Hai gã đưa mắt nhìn theo cánh tay chỉ của mục tú bà, nhìn thấy tấm biển lớn đề ba chữ Ý Hồng Viện, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai là hai gã đã vô ý đi qua cửa Ý Hồng Viện nên mục tú bà vốn đợi ở đây để dẫn dụ hai gã đã hoảng lên, vội vàng chạy ra kéo "khách" lại.

Khấu Trọng mượn chút tử ý, nghiêng đầu nhìn hai gò ngực cao vút của mục vài cái, đoạn nheo mắt cười cười nói: "Tiểu nương tử đi nói cho mục yêu bà gian xảo Trầm Lạc Nhạn kia rằng chúng ta chỉ mắc bẫy một lần thôi, tuyệt đối không có lần thứ hai đâu. Có giỏi thì đến đây mà bắt chúng ta này, có điều chớ quên rằng nàng ta là trọng phạm của triều đình đấy!”.

Mục tú bà kia nghe mà trợn mắt há miệng, ngó người ra, còn hai gã thì lại nghênh ngang bỏ đi.

oOo

Khấu Trọng lay Từ Tử Lăng dậy, hưng phấn đến độ khan cả giọng, khẩn trương nói: "Sắp tới giờ Dậu rồi, chúng ta mau đến Thuý Bích Lâu làm khách nhân đầu tiên đi. Nói không chừng còn có thể được ưu đãi nửa giá đó”.

Từ Tử Lăng vỗ vỗ đầu bò ra khỏi giường, làu bàu nói: "Không ngờ uống rượu xong lại mệt như vậy, nếu ngươi là người của Trầm bà nương phái đến thì ta coi như xong rồi!”.

Khấu Trọng cười cười nói: "Ta là người có trách nhiệm nhất trên thế gian này, bằng không thì ai đến đây gọi người dậy chứ. Vừa rồi có tên tiểu nhị đến đây hỏi nọ hỏi kia, nhưng ta đã đuổi đi rồi. Hà! Còn vài canh giờ nữa là đến thời hạn Trầm bà nương thua chúng ta rồi, không biết số mạng của Tần lão ca thế nào nhỉ?".

Từ Tử Lăng lấy thanh bội đao dưới gối ra nói: "Để lát nữa thử ra Đông môn xem có ám kị của y lưu lại hay không?".

Sau đó lại nói: "Chớ quên chuyện chúng ta đã hứa với tiểu tử Lý Thế Dân đó!".

Khấu Trọng sốt ruột nói: "Làm sao mà ta quên được, tên tiểu tử có tiền đó không phải đã nói Đông Minh Phu Nhân đến mai mới từ Lạc Dương trở lại đây hay sao? Chúng ta phải nhân lúc này tận hưởng hành lạc một phen chứ!".

Từ Tử Lăng cảm thấy nóng lên: "Nói ra thật tức cười, trước đây ở Dương Châu chúng ta đến cửa kỹ viện xem một chút cũng bị người ta đuổi đi như ăn mày vậy, bây giờ thì ngay cả con trai của ông chủ kỹ viện cũng mời chúng ta nữa. Có điều ta phải nói trước, đêm đầu tiên của chúng ta không thể tùy tiện được, ít nhất cũng phải giống như ả Thanh Thanh lấy oán báo ân ở Phiêu Hương Viện kia mới được".

Khấu Trọng vỗ vỗ vào túi tiền, cười cười nói: "Có tiền tự nhiên sẽ có thể diện, có thể lực, thêm vào cái tên Hương Ngọc Sơn kia nữa, Lăng thiếu gia người thích loại nào sẽ có loại ấy, đảm bảo vừa ý, còn không mau nhắc mông lên đi!".

Từ Tử Lăng đề khí khinh thân, vốn định vươn mình đứng dậy, chẳng ngờ cả người lại bay vọt lên, thuận thế lộn một vòng, rồi hạ xuống đất không một tiếng động.

Hai gã cùng lúc ngó cả người ra, không dám tin vào mắt mình, nghi nghi hoặc hoặc nhìn nhau mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Mẹ ơi! Làm sao mà người làm được vậy? Làm lại một lần nữa được không? Tại sao đang ngồi mà người cũng đề khí được thế?".

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: "Thử lần nữa ta sợ không linh đâu, hay là người thử đi!".

Hai gã trước đây mỗi lần phát kinh đều phải vận lực vọt lên sau đó mới mượn thế phát công được, nhưng ngồi yên một chỗ mà cũng có thể đề khí được như bây giờ thì mới là lần đầu tiên.

Khấu Trọng ngồi yên bất động, thần tình cổ quái vô song.

Từ Tử Lăng thúc giục: "Chúng ta còn phải đi kỹ viện nữa đó, còn không mau thử đi?".

Khấu Trọng thoáng đỏ mặt, ngần ngừ nói: "Ta thử cả chục lần rồi, nhưng ngay cả ngón chân cũng không hề động đậy chút nào cả!".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Bái sư cũng chẳng có tác dụng gì cả, cái chúng ta học là công phu cổ quái của Trường Sinh Quyết, thiên hạ không người nào hiểu được, chỉ có thể dựa vào bản thân mình tự mò mẫm mà thôi, hoặc giả có thể vấn đề của chúng ta nằm ở tâm thân đồng nam này, sau khi "phá thân" nhất định võ công sẽ đại thành. Hà! Nhất định là như vậy".

Từ Tử Lăng vừa cười vừa mắng: "Bớt nói lời thừa đi, còn không cút đi cho mau!".

Khấu Trọng vỗ vỗ bụng nói: "Ta cút! Ta cút!".

Nào ngờ vừa mới mở cửa ra, một điểm hàn quang đã bắn thẳng tới trước mặt.

Khấu Trọng chẳng cần nghĩ ngợi, không ngờ lại giống như Từ Tử Lăng lúc nãy, đề khí khinh thân, bay ngược về phía sau.

Kẻ tập kích kia hiển nhiên không ngờ mình lại thất thủ, cả người lao vụt vào trong phòng.

Từ Tử Lăng cũng giống như Khấu Trọng, chẳng cần nghĩ ngợi, đập bộ bạt đao, chém thẳng xuống đầu địch nhân, động tác liền mạch, chẳng hề có chút do dự hay đình trệ, thi triển ra một đao đắc ý nhất từ trước tới nay.

"Đinh!".

Người mới đến dùng cây trâm vàng trên tay đỡ thẳng đường đao hung mãnh lừng lẹ vô tử của Từ Tử Lăng.

Nhất thời cả song phương cùng không thể sử ra biến hóa tiếp theo của chiêu thức.

"Bịch!".

Khấu Trọng ngã lăn trên giường, sau đó lập tức nhảy dựng người lên, lớn giọng thốt: "Mẹ ơi! ta thành công rồi!".

Lúc này người kia đã tung mình lướt ra khỏi phòng, y phục phiêu phiêu, đẹp tựa thiên tiên, không phải Tiểu Quân Sư Trầm Lạc Nhận của Lý Mật thì còn ai vào đây được nữa?

Từ Tử Lăng vừa bị nàng ta vận công chấn lui hai bước, Trầm Lạc Nhận thấy cửa ra vào để trống liền lập tức thoái lui, sau đó lại tiến lên ngay, vốn đang định truy kích Từ Tử Lăng,

nhưng chỉ thấy Khấu Trọng lao tới, đao quang như cuộn cuộn như sóng, đao phong ào ào như thác đổ.

Trầm Lạc Nhạn thét lên một tiếng lạnh lạnh, lao thẳng vào vùng đao ảnh trùng trùng, thi triển những chiêu số cận chiến chống đỡ mười mấy chiêu liên tiếp của Khấu Trọng. Mỗi chiêu của nàng ta đều hung hãn vô tỉ, nhưng cũng không thể bức lui được Khấu Trọng, đang hoang mang thì lại thấy Từ Tử Lăng vung đao lao tới, nên đành phải lao ra khỏi phòng lần thứ hai.

Hai gã thủ trước cửa phòng, trong lòng như có muôn ngàn con sóng trào dâng, không ngờ trong tình huống bất ngờ như vậy lại có thể phát huy được toàn bộ tinh hoa của Huyết Chiến Thập Thúc, ngay cả bản thân hai gã cũng không biết mình đã sử ra những chiêu thức gì, chỉ cảm thấy ứng tâm đắc thủ, kinh lực tự nhiên theo đao phát ra, thống khoái vô cùng mà thôi.

Trầm Lạc Nhạn tâm thần chấn động, Đoạt Mệnh Trâm của nàng là tuyệt học gia truyền, được liệt danh trên Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng danh chấn võ lâm, bình thường rất ít khi sử dụng, lần này xuất thủ chính là vì muốn nhất cử cầm địch. Chẳng ngờ hai tên tiểu tử này lại như được thoát thai hoán cốt, hai lần bức lui nàng ra khỏi phòng, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, hai gã từ nay nhất định sẽ danh động giang hồ rồi.

Khấu Trọng vung đao lên, cười lớn nói: "Mỹ nhân quân sư! Mau vào đây!".

Từ Tử Lăng cũng oai vệ nói: "Nên nhớ không được làm tổn thương chúng ta dù chỉ là một cọng tóc nhé, nếu không là cô nương thua chắc đấy!".

Trầm Lạc Nhạn tức giận đến suýt chút nữa thì phát điên, nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ nói: "Bên ngoài này rộng hơn, các người ra đây thử vài chiêu xem!".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Định gọi thủ hạ đến vây công chúng ta hả? Ha... cô nương có biết rằng ta biết Sư Tử Hồng không hả? Chỉ cần kêu lên một tiếng, đảm bảo Bành Thành tổng quản đại nhân sẽ nghe thấy rõ như là chúng ta đang nói chuyện với nhau vậy".

Nét mặt Trầm Lạc Nhạn sa sầm lại, nhưng lập tức lại nở ra một nụ cười mê hồn, nhẹ giọng nói: "Hay là thế này được không? Nếu như ta có thể vượt qua hai người vào phòng thì coi như là ta thắng, hai người phải ngoan ngoãn đầu hàng?".

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Như vậy có nghĩa là cô nương không còn chắc chắn sẽ bắt sống được chúng ta nữa, vì vậy cô nương đã thua rồi!".

Khấu Trọng càng đánh càng dũng mãnh, lòng tự tin tăng lên gấp bội, đặc ý dương dương nói: "Sợ gì chứ, nhưng cũng phải có quy định thời gian, ta đếm mười tiếng nếu cô nương vẫn còn chưa vào được, tức là cô nương thua đấy!".

Trầm Lạc Nhạn gài lại chiếc trâm vàng lên mái tóc đen huyền, mỉm cười nói: "Nhất ngôn vi định, ngươi đếm đi!".

Lời còn chưa dứt thì đã sải bước lao vọt vào trong.

Hai gã đang lúng túng thì nàng đã chui tọt vào trong phòng mà không hề gặp phải bất kỳ sự cản trở nào. Trầm Lạc Nhạn đến bên cạnh giường mới quay người lại, chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười nhìn hai gã.

Cả hai vẫn giơ cao thanh đao trong tay, nhưng không thể nào chém xuống, cho đến tận lúc nàng quay người lại, cả hai vẫn trợn mắt há miệng.

Trầm Lạc Nhạn thấy hai gã thần tình cổ quái liền bật cười khúc khích, vỗ tay nói: "Được rồi! Ta thắng rồi!".

Từ Tử Lăng chán nản cho đao vào vỏ, thở dài nói: "Thua như vậy ta thật không phục chút nào, bởi vì cô nương cũng vẫn giống như lần trước lợi dụng bản tính thiện lương của chúng ta".

Trầm Lạc Nhạn ngạc nhiên nói: "Ngoại trừ việc dùng đao chém người, hai ngươi không biết thủ pháp chế địch nào khác sao?".

Khấu Trọng chúc đao xuống, cười hì hì nói: "Chúng ta đâu có thua, bởi vì cô nương tuy đã vào phòng, nhưng không hề vượt qua chúng ta, chữ vượt này bao hàm cả ý động thủ nữa đó!".

Trầm Lạc Nhạn lườm gã một cái, bật cười nói: "Mọi người ngồi xuống nói chuyện được không? Hà! Bây giờ hai ngươi nhìn thuận mắt hơn nhiều rồi đấy!".

Hai gã ngồi xuống hai chiếc ghế bên phải nàng. Khấu Trọng nhìn chằm chằm vào cặp mắt long lanh như nước hồ thu của Trầm Lạc Nhạn nói: "Có gì thì mau nói đi! Chúng ta còn phải đi kỹ viện nữa!".

Trầm Lạc Nhạn trừng mắt nhìn gã một cái, tỏ vẻ không vui nói: "Các ngươi có biết những cô nương trong kỹ viện người nào người nấy đều có thân thể đáng thương cả hay chẳng? Các ngươi tưởng rằng có mấy đồng bạc thối đó thì có thể tùy tiện khinh bạc người ta hay sao? Các ngươi không cảm thấy xấu hổ à?".

Từ Tử Lăng ngậy người nói: "Chúng ta chưa hề nghĩ tới điểm này, nhưng nếu không có ai đi chiêu cố bọn họ, vậy bọn họ sẽ không kiếm đủ tiền để chuộc thân, như thế không phải lại càng thê lương hơn hay sao?".

Khấu Trọng cười gằn nói: "Cái thứ gọi là Ý Hồng Viện đó không phải do quân Ngoã Cương của các người mở ra hay sao? Tại sao còn trách mắng chúng ta?".

Nói đoạn lại hừ lạnh một tiếng: "Bất kỳ thứ gì cũng sinh ra theo nhu cầu của con người, nếu không phải vậy không ta đảm bảo không có kẻ nào chịu ra chiến trường để giết người hoặc bị người giết đầu!".

Trầm Lạc Nhạn chau mày nói: "Người đang nói gì vậy? Ý Hồng Viện trước giờ vẫn là tai mắt của Đỗ Phục Uy ở vùng này, liên quan gì đến quân Ngoã Cương của chúng ta?".

Hai gã cùng lúc biến sắc mặt.

Trầm Lạc Nhạn mỉm cười nói: "Hai người thích đến thanh lâu ăn chơi trác táng thì cứ việc đi, có điều bây giờ Tần Thúc Bảo đã đầu nhập quân ta rồi, hai tên tiểu tử các người có dự định gì không?".

Khấu Trọng nhảy bất chợt nhảy dựng lên, dịch người ra gần cửa phòng, thò đầu ra ngoài quan sát, ngạc nhiên nói: "Tại sao chúng ta đánh nhau ầm ĩ như vậy mà không có ai đến vậy nhỉ?".

Trầm Lạc Nhạn nhạt giọng nói: "Hình như các người quên rằng ta đã nói phải bắt sống hai người mà? Bên ngoài đã bố trí thiên la địa võng, hai tên tiểu tử các người cho dù mọc cánh cũng khó thoát khỏi đây được".

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Cô nương có biết đây gọi là lấy oán báo ân hay không?".

Trầm Lạc Nhạn nói một cách hết sức tự nhiên: "Ta cũng chỉ vì tốt cho các người mà thôi. Hiện giờ thiên hạ đại loạn, người có thể bình định thiên hạ chỉ có một mình Mật Công mà thôi. Nếu không phải ta niệm tình các người đã giúp ta một việc lớn, thì cũng không rảnh rồi để đến đây khuyên nhủ hai tên tiểu tử vô danh như các người đâu".

Tiếp đó ngữ khí dường như đã mất kiên nhẫn: "Mau quyết định đi! Ta không còn thời gian nữa đâu!".

Hai gã nghe ngữ khí của nàng ta, lòng tự ái bị tổn thương nặng nề. Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: "Không có thời gian thì xin cứ tự tiện! Hai huynh đệ chúng ta thích hải khoát thiên không, tự do tự tại".

Trầm Lạc Nhận song mục thoáng hiện sát cơ, bật người đứng dậy, lắc mình lao ra khỏi phòng, trước khi đi còn lạnh lùng ném lại một câu: "Nếu ta không thể dùng vậy thì các người phải chết, hôm nay đừng hòng thoát khỏi nơi này".

Nói đoạn lắc mình thêm một cái nữa rồi biến mất.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, giờ mới hiểu ra tại sao mỹ nữ đẹp tự thiên tiên này lại có hiệu xưng là Xà Hiết Mỹ Nhân.

Hai gã ngồi đợi một hồi lâu mà vẫn không thấy bên ngoài có động tĩnh gì. Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: "Thế nào? Cứ như vậy xông ra hử?".

Từ Tử Lăng bình tĩnh lắc đầu nói: "Xông ra như vậy chỉ có chết mà thôi! Nói không chừng vừa ra khỏi cửa đã có một tấm lưới chụp xuống rồi! Ta thấy y thị vẫn còn muốn bắt sống chúng ta đây".

Sau đó gã lại thấp giọng nói: "Vừa rồi khi chúng ta nghe thấy tên của cha hờ, sắc mặt đã thoáng biến đổi, với tài trí và nhãn lực của y thị, làm sao mà không nhận ra được chứ, vậy mà y thị nửa câu cũng không hỏi tới, hiển nhiên là đã biết lai lịch của chúng ta rồi, vì vậy mới tốn công tốn sức thu phục chúng ta về đầu nhập quân Ngoã Cương mục đích chỉ hòng buộc chúng ta phải cam tâm tình nguyện hiến ra Dương Công Bảo Khố mà thôi".

Khấu Trọng kinh ngạc nói: "Tiểu Lăng người được lắm! Chỉ dựa vào một chút phản ứng của y thị mà suy ra được bao nhiêu chuyện. Hà! Ta có cách rồi! Người còn nhớ Lão Mưu ở Cự Kinh Bang đã dạy chúng ta kiến trúc học hay không? Quán trọ này do tám toà tứ hợp viện tổ thành, chúng ta ở tây sương của Đông Viện, cửa hướng về hoa viên của bản viện, sau bức tường đối diện với cửa là hoa viên chính do tám viện vây quanh, có rất nhiều cây to, vì thế chỉ cần chúng ta đến được đó, cơ hội trốn thoát sẽ tăng thêm rất nhiều".

Từ Tử Lăng nhìn bức tường dày, cười khố nói: "Chúng ta không phải là Trác Nhượng, làm sao mà phá tường trốn thoát được?" Sau đó lại ngửa mặt lên nhìn trần nhà, thở dài: "Nếu ta đoán không lầm, bên trên nhất định có địch nhân".

Khấu Trọng lại tỏ vẻ hết sức chắc chắn, chỉ thấy gã bước ra đóng cửa lại, rồi quay sang nói với Từ Tử Lăng: "Người canh gác cho ta, ta lên làm lỏng mấy viên ngói ra trước đã". Nói xong liền rút đao ra, nhảy lên giương.

Từ Tử Lăng di động lại gần cửa sổ, liếc mắt ra ngoài quan sát, vừa hay nhìn thấy hơn mười đại hán đang nhảy từ trên mái nhà đối diện xuống tiểu viện, sau đó tản ra vây lấy căn phòng của hai gã.

Đang định lên tiếng cảnh báo thì bất chợt một tiếng "ầm" vang lên, gạch ngói rơi xuống như mưa, một gã đại hán thân hình cao to như thiết tháp, tay cầm song chuỳ nhảy xuống.

Trong sát na ngắn ngủi ấy, Từ Tử Lăng hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ Trầm Lạc Nhạn chỉ muốn bắt sống hai gã. Thì ra Xà Hiết Mỹ Nhân đích thực muốn sát tử bọn gã để phòng hậu hoạn.

Gã lại nhớ cảnh bị đám lưu manh đuổi đánh lúc trước.

Tất cả đều hết sức rõ ràng.

Gã nhìn rõ tốc độ rơi xuống của gã đại hán, thậm chí còn có thể đoán ra được biến hóa phía sau nữa.

Điểm khác biệt chỉ là lần này gã có tự tin đi ứng phó mà thôi.

Gã hiểu rõ nếu để đối phương triển khai tấn công, hai quả thiết chuỳ nặng cả trăm cân ấy có thể dễ dàng bức lui bản thân ra ngoài phòng, còn Khấu Trọng đang đứng sát tường lại càng nguy ngập hơn gấp bội.

Chính vào giây phút sinh tử quan đầu này, tinh thần gã chợt trở nên tinh minh sáng suốt hơn bao giờ hết, gã hoàn toàn quên đi mọi sinh tử tồn vong, tập trung toàn bộ ý chí và sức mạnh, nhắm chuẩn xác na đối phương tiếp đất, tung mình lao tới, hàn quang loé lên, đao phong cuộn cuộn như nước triều dâng.

Quả đúng như Từ Tử Lăng liệu định, gã đại hán kia đã có sẵn chủ ý, chỉ cần hai chân chạm đất là lập tức tạo tới dụng thế công như lôi đình của song chuỳ bức Từ Tử Lăng ra ngoài để đồng đẳng loạn đao phân thân, sau đó sẽ toàn lực tấn công Khấu Trọng, nào ngờ đúng lúc y định phát lực, đao khí đã bao trùm toàn thân, khiến cho y cảm thấy vô luận là mình tránh né thế nào, chống đỡ thế nào cũng không thể thoát nổi một đao này.

Lúc phá ngói nhảy xuống, trong lòng y đích thực có ý khinh địch, thậm chí chỉ là hai tên tiểu tử, chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy mạng dễ như trở bàn tay, đâu ngờ rằng một đao này của Từ Tử Lăng cho dù luận lực đao hay là góc độ đều đã đạt đến cảnh giới của nhất lưu cao thủ. Lúc này y đã không còn thời gian để suy nghĩ, vội vàng vung tay ném mạng song chuỳ về phía Từ Tử Lăng và đồng thời ấn mạnh song thủ xuống, phát xuất kinh phong sinh ra phản lực, lao ngược lên phía trên. Đúng như câu người đến từ đâu thì rút ra từ đó.

Khấu Trọng đang đứng trên giường, định quay lại trợ giúp cho Từ Tử Lăng, thấy quả chuỳ lớn bay tới liền hô to: "Hay lắm!".

Nói đoạn hụp người xuống né tránh.

"Ầm!" Thiết chuỳ đập mạnh vào tường làm gạch đá bay tứ tán.

Từ Tử Lăng cũng dễ dàng tránh khỏi quả thiết chuỳ, để nói đập vỡ nát cánh cửa gỗ, bay ra ngoài vườn. Đồng thời hét lớn một tiếng, tung mình lao ra lỗ hổng trên tường.

Khấu Trọng lập tức hiểu ý, vận kinh độn mạnh vào bức tường đã vỡ quá nửa.

"Ầm!".

Hai gã lao vọt sang phòng bên cạnh, ngoài cửa chính là hoa viên lớn do tám toà tứ hợp viện quây lại mà thành.

Cả hai tung mình vọt lên, phá cửa xông ra.

Chuyện này hiển nhiên nằm ngoài sở liệu của địch nhân nên cả hai không hề gặp phải người nào ngăn cản.

Cả hai nào dám chần chờ, vội sử hết Ô Độ Thuật mà Vân Ngọc Chân đã truyền dạy, người lao vào hoa viên như hai mũi tên, người nhấp nhô vài cái đã biến mất sau các tàn cây.

- o O o -